

Revling

Empetrum nigrum

Revling er en lille busk, der vokser sammen med lyng på sur bund i heder og moser. Den kan træffes på det meste af den nordlige halvkugle helt op til Arktis.

Dens navn hænger sprogligt sammen med græsk og betyder noget i retning af vokse-på-klipper.

De krogede, nedliggende grene kan slå rod ved jordkontakt og starte for sig selv. Den formerer sig dog også ved frøspredning

Blomsterne er enkønnede og sidder i tætte stande i bladhjørnerne.

Frugterne er sorte, spiselige stenfrugter, der ikke smager af ret meget.

Eftersom både heder og moser er lagt under ploven her i landet, er rævling ikke særlig udbredt.

Den kan dog stadig træffes, især lokaliteter, der ofte vil være underlagt miljørestriktioner.

Rævlingebær udgør en betragtelig del af vilde bjørnes opfedningskur, når fedtlaget skal maximeres, før vinterhiets lange faste.

Det siger lidt om bærrenes mængde, at så store dyr kan fedes op på så mager en kost.

Trods sit kedelige bær og sin lave vækst, har revling betydet meget for hedeboender og andet småkårsfolk, der fristede livet på landets magreste jorder.

Bærrene kunne de udtrækkes i snaps. Herved får snapsen en smuk, dybrød farve, der berømmes for sin fine aroma af snapsekendere.

Vigtigst var dog buskens krogede grene, der fandt anvendelse til mange ting i de små husholdninger.

Riset kunne bindes sammen til fejekoste, der kunne kaste lidt af sig på en markedsdag.

Riset blev 'rusket op' sidst på sommeren og tørret, før de tørre blade blev gnedet af på et rillet bræt eller en sten. Derefter fulgte en proces, hvor risene blev sorteret efter længde.

De længste blev bundet sammen med tynde spaltede egekviste eller vidjepil, og de fineste blev bundet sammen til vifteformede karskrupper og børster, eller de fik et skaft og var lige parat til at flyve en heks til Bloksbjerg.

Også den lange rod kunne man få noget ud af: Med rebslageri kunne roden snos sammen til tov og bruges til at holde fast på tagets strå, når vestenvinden suste. Heste og får stod tøjret med revlinge reb og hyrdedrengen kunne bruge de lange timer med dyrene til at binde en kost. Hvad bonden ikke selv skulle bruge, måtte han beholde selv!

Fejekoste af revlingeris, blev især brugt til at feje loen, når rugen skulle renses. De var forholdsvis dyre i anskaffelse men heldigvis lavet sådan, at slidte dele kunne kasseres efterhånden som børsterne blev for korte.

Sidst men ikke mindst kunne det tørre ris, sammen med lyngris bruges til brænde i den træløse natur.

Anvendelsen af revling fortsatte helt op til mellemkrigstiden, hvor den skaffede arbejde til flere hundrede mennesker.